

[Hans Hansen (Rørby).]

kommer man mildest talt til de mest overraskende Resultater. Der bruges aarlig 11 000 Tons Kartoffelmel her i Landet, omskrevet 11 Mill. kg. Nu betaler det sig altsaa at producere denne Vare med en Forhøjelse af 5 Ø. pr. kg, og man vil saa prøve paa at anlægge 4—5 Fabrikker foruden den, vi i Forvejen har, med den samme Kapacitet — Kapaciteten i Fabrikken i Brande er 2 000 Tons, og der beskæftiges 9 Mand. Vi kan altsaa gaa ud fra, at der skal skaffes Arbejde til 6×9 Mand, 54 Mand. Dyrkerne skal ikke have højere Pris. Det fremgaar af Bemærkningerne, at man regner med, at de skal have 3 Kr. pr. hkg, og det er nogenlunde den samme Pris som nu. Dyrkerne faar altsaa ingen Fordel. Man udvider Kartoffelarealet med $\frac{1}{3}$.

Hvis vi gaar ud fra en Forhøjelse med 5 Ø. ifølge Toldloven, vil det sige, at det at skaffe Arbejde til 54 Mand koster 5×11 Millioner, altsaa 550 000 Kr. eller 10 180 Kr. pr. Mand. Er det Mening, at man vil gaa ind for et saadant Lovforslag?

Og hvis vi følger det ærede Medlem Hr. M. F. Mortensens Betragtning og fastsætter en Maksimalpris paa 36 Ø., bliver Forholdet langt værre. Saa betyder det, at man forhøjer Prisen paa de 11 Mill. kg med 18 Ø., det vil sige en Fordobling af Prisen i Dag, 18×11 Millioner giver 2 Millioner, det vil sige 30 000 Kr. pr. Mand. Ja, saa tror jeg dog, det kan siges, at det socialdemokratiske Parti har slaaet alle Rekorder med Hensyn til Toldpolitik her i Landet. Jeg kan ikke se, at der kan findes noget Forsvar for en saa horribel Ordning som den, der her er foreslaaet.

Hvis det kan lykkes at skabe Fordele for Landbruget ved en Kartoffelmelsordning, bliver Følgen naturligvis en Prisstigning paa samme Maade som den, der har fundet Sted ved Sukkerordningen; det er ganske det samme System, som naar man tilstræber ved Rentensænkningen og alt det, der for øvrigt er forhandlet om her i Dag, at forhøje Prisen paa Ejendomme.

Saa er der en anden Side af Sagen, jeg gerne vil pege paa. Det drejer sig her kun om de 11 Mill. kg eller ca. 3 kg Kartoffelmel pr. Individ; men hvis det kan lykkes at forhøje Prisen for at gavne Producenterne, maa man ogsaa være klar over, at Resultatet bliver, at Forbruget af andre Varer nedsættes.

Hvad angaar de Konservative, blev jeg ærligt talt slet ikke klar over, hvorledes deres Stilling er til dette Spørgsmaal. Det ærede Medlem Hr. Vesterager sagde, at det

var dog et Spørgsmaal, om ikke det var bedre og klogere ved Toldpolitik at støtte den hjemlige Industri eller det private Initiativ. Naar man lægger Told paa Varer, som maa indføres fra Udlandet, gaar Indtægten dog i Statskassen, hvorimod jeg mener, det er meget forkasteligt, at man ved Toldforanstaltninger til Bedste for indenlandske Produkter lader private Borgere indkassere Fordelen. Naar Spørgsmaalet er om, hvad der er det klogeste, at man skal lade sig plyndre af private Producenter i Ly af en Toldlov, eller man skal bruge Toldloven til at skaffe Statskassen Indtægter, vil jeg dog mene, det sidste var det klogeste. Men overalt i Verden, hvor man har prøvet Told, ved det ærede Medlem meget godt, at man kun har fordryet Varerne og skabt større Arbejdsløshed. Det kan kun bevirke en Stigning af Priserne til Fordel for Producenterne og ikke til Fordel for Forbrugere.

Vi vil fra vor Side stille os paa samme Maade, som vi har stillet os med Hensyn til alle de mange Forslag, der har været fremme, om Restriktionspolitik, Toldpolitik og Forfalskning af Penge, som alt sammen betyder en kunstig Stigning i de faste Værdier og en Sikring af de Kapitaler, der er anbragt, og som oplagt betyder, at man gaar ind for at styrke den Kapitalmagt og Højfinans, som den højtærede Minister har faaet til Opgave ved sin Stilling som socialdemokratisk Minister at bekæmpe. Det, der foreslaas, er altsaa det modsatte af det, den højtærede Handelsminister skulde have til Opgave!

Munch-Petersen: Naar man diskuterer socialistiske Principper mod de kapitalistiske, hører man gerne fra de borgerlige Partiers Side en Lovsang over det private Initiativ. Ved Debatten om det foreliggende Lovforslag synes man fra de borgerlige Partiers Side saa temmelig at have opgivet Tanken om det private Initiativ. Man maa indrømme, at Statsindgriben er nødvendig. Man debatterer ganske vist Formerne for denne Statsindgriben. Det konservative Folkeparti gør sig til Talsmand for det private Initiativ, til Modstander af Statsindgriben og ønsker Toldforanstaltninger i den Anledning. Det vil altsaa sige, at man fra de borgerlige Partiers Side i og for sig fra alle Sider er enig om, at dette private Initiativ, som man selv fremhæver i Debatten mod Socialismen, i Virkeligheden ingenting er værd.

Men den Statsindgriben, man ønsker, er naturligvis en Statsindgriben til Fordel